

CRvB 10 februari 1988 KBW 1987/38
De Centrale Raad van Beroep
(mrs. Van der Veen, Verduin, Brenninkmeijer)

Uitspraak in het geding tussen de Raad van Arbeid te Amsterdam, eiser,
en S. K., te A., gedaagde

I. Ontstaan en loop van het geding

Eiser heeft op 19 november 1985 beslist dat gedaagde over het eerste en tweede kwartaal van 1984 geen aanspraak kan maken op kinderbijslag ingevolge de Algemene Kinderbijslagwet (hierna: AKW) voor zijn - toentertijd te Turkije bij hun oom verblijvende - kinderen Sultan, geboren op 9 januari 1973, en Haciosman, geboren op 18 mei 1975, aangezien gedaagde naar de zienswijze van eiser niet had aangetoond die kinderen naar de voorschriften gesteld bij en krachtens de AKW ten minste 'in belangrijke mate' te hebben onderhouden. Met de wel aangetoond geachte bedragen van f 675 over het eerste kwartaal van 1984 en van f 1300 over het tweede kwartaal van 1984 wordt niet het voor de twee kinderen vereiste bedrag van f 1456 per kwartaal bereikt.

De Raad van Beroep te Amsterdam heeft bij uitspraak van 26 maart 1987 het beroep dat mr. T.J.N. G., advocaat te A., als gemachtigde van eiser tegen evenvermelde beslissing heeft ingesteld:

- gegrond verklaard voorzover kinderbijslag geheel is geweigerd over het tweede kwartaal van 1984, de bestreden beslissing op dit punt vernietigd en verstaan dat gedaagde over het tweede kwartaal van 1984 kinderbijslag toekomt voor een kind;
- het beroep voor het overige ongegrond verklaard.

Eiser is van die uitspraak bij de Raad in hoger beroep gekomen. Bij aanvullend beroepschrift zijn de gronden uiteengezet waarop eiser concludeert tot vernietiging van de aangevallen uitspraak voor zover dit betreft kinderbijslag ten behoeve van een kind over het tweede kwartaal van 1984, alsmede tot bevestiging van de bestreden beslissing. Dit aanvullend beroepschrift is in fotocopie aan deze uitspraak gehecht. (Hierna opgenomen.) Het geding is behandeld ter terechtzitting van de Raad, gehouden op 20 januari 1988. Aldaar heeft eiser zich doen vertegenwoordigen voor M.I.H. V., medewerkster van de Afdeling kinderbijslag bij de Raad van Arbeid te Amsterdam, en is als gemachtigde van eiser verschenen mr. T.J.M. G. voornoemd.

II. Motivering

Punt van geschil is in hoger beroep slechts of gedaagde over het tweede kwartaal van 1984 aanspraak op kinderbijslag heeft voor een van zijn twee onder I genoemde kinderen.

De eerste rechter heeft blijkens de aangevallen uitspraak dienaangaande overwogen:

'Bepalend hiervoor is het antwoord op een andere vraag, namelijk of de wet toelaat, dat, afhankelijk van de geleverde onderhoudsbijdrage, kinderbijslag wordt toegekend voor minder kinderen dan ten aanzien van wie in beginsel aanspraak op kinderbijslag zou kunnen bestaan. De Raad is van oordeel dat de wet die ruimte laat. Uit met name de artt. 7 en 12 van de Algemene Kinderbijslagwet zou kunnen worden afgeleid, dat het recht op kinderbijslag "ondeelbaar" is, in deze zin, dat de aanspraak en de omvang gelijktijdig worden bepaald door het vervullen van de voorwaarden ten aanzien van alle in beginsel voor bijslag in aanmerking komende kinderen.

Daartegenover kan worden gesteld, dat van de zijde van de (lagere) wetgever meermalen naar voren is gebracht, dat de kinderbijslagregeling berust op het verzorgings- en het onderhoudsbeginsel.

In casu speelt, met betrekking tot niet in het gezin van de verzekerde verblijvende kinderen, alleen laatstvermeld beginsel een rol.

Anders dan wellicht bij het verzorgingsbeginsel, kan de Raad bij de uitwerking van het onderhoudsbeginsel geen beletselen zien om "deelbaarheid" van de aanspraak op kinderbijslag aan te nemen, in deze zin dat recht op kinderbijslag bestaat naarmate van het aantal kinderen voor wie aan het bij en krachtens art. 7 van de wet gestelde onderhoudsvereiste is voldaan.

Naar de Raad bekend is, wordt deze praktijk ook gevolgd in gevallen waarin bijvoorbeeld de kinderen van de verzekerde niet allen bij dezelfde verzorger verblijven.

De Raad concludeert dan ook, dat verweerder op niet toereikende gronden heeft geweigerd om klager over het tweede kwartaal van 1984 kinderbijslag voor een kind toe te kennen.'

Eiser heeft bij het onder vermelde aanvullende beroepschrift - mede onder verwijzing naar de jurisprudentie te dezen, (toen) recentelijk de uitspraak van de Raad van 30 juli 1986, nr. KBW 1985/88 - uiteengezet dat en waarom hij zich met de benadering van de eerste rechter niet kan verenigen.

De Raad gaat er aan de hand van de beschikbare gegevens van uit dat de door gedaagde - aantoonbaar - geleverde bijdrage in de kosten van onderhoud van de twee onder I genoemde kinderen ligt beneden het bedrag dat voor aanspraak op kinderbijslag voor deze twee kinderen ten minste is vereist naar de - dwingendrechtelijke - voorschriften gesteld bij en krachtens de AKW.

Evenals in de inmiddels gedane uitspraak van 13 mei 1987, nr. KBW 1986/47, is de Raad ook thans van oordeel dat binnen het kader van de AKW geen gehoudenheid voor het uitvoeringsorgaan kan worden gevonden om, wanneer de aanvrager van kinderbijslag voor meer kinderen niet het in totaal vereiste bedrag aan onderhoudsbijdragen heeft geleverd, het er dan categorisch voor te houden dat aan de wettelijke eis is voldaan voor dat aantal kinderen dat overeenstemt met het aantal malen dat de wettelijk vereiste bijdrage per kind kan worden gevonden in het bedrag der geleverde onderhoudsbijdragen. Ook thans kan de Raad het binnen het wettelijk kader niet voor onjuist houden dat het uitvoeringsorgaan er in het algemeen van uit gaat dat een aan de verzorger van een aantal kinderen voor hun onderhoud overgemaakt bedrag aan elk van die kinderen voor een evenredig deel ten goede komt.

Van de zijde van gedaagde is niet gesteld en ook overigens komt voor de Raad uit de ter beschikking staande gegevens niet naar voren dat er enige specifieke omstandigheid zou zijn die grond zou vormen voor een andere toedeling van de totale onderhoudsbijdrage van elk van de twee kinderen dan naar de evenbedoelde evenredigheid, hier neerkomende op voor elk de helft. Hoewel de Raad moet constateren dat in casu bij een verdeling van het door eiser als geleverde bijdragen over het tweede kwartaal van 1984 aanvaarde bedrag van f 1300 aldus dat aan een der kinderen f 56 per week is ten goede gekomen, zich niet de - (nogal) irreele situatie presenteert dat er voor het andere kind niets of nagenoeg niets geacht wordt te zijn bijgedragen, kan de Raad hier geen grond vinden voor een gehoudenheid van eiser om via een andere spreiding van de totale onderhoudsbijdrage dan naar meerbedoelde evenredigheid voldaan te achten aan de in casu voor aanspraak op kinderbijslag geldende onderhoudsplicht ten aanzien van een van de twee toen in Turkije verblijvende kinderen van gedaagde. Hetgeen van de zijde van gedaagde ter terechtzitting nog is opgemerkt, heeft de Raad niet tot een ander oordeel kunnen brengen. Met name de opmerking van gedaagdes gemachtigde dat de belanghebbende die aanspraak maakt op kinderbijslag, niet de verplichting heeft dat dan te doen voor al zijn, in

beginsel daarvoor in aanmerking komende kinderen, vermag naar de zienswijze van de Raad te dezen geen hout te snijden.

Beperking van de aanvraag tot een der twee kinderen zou in de gegeven feitelijke constellatie eiser niet tot een andere dan een afwijzende beslissing hebben genoopt.

Het vorenstaande brengt de Raad tot de volgende beslissing.

III. Beslissing

De Centrale Raad van Beroep,

Recht doende in naam der Koningin!

Vernietigt de aangevallen uitspraak in zoverre deze in hoger beroep is aangevochten;

Verklaart het beroep in zoverre dat bij de aangevallen uitspraak gegrond is verklaard, alsnog ongegrond.